



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2082/2018
28.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате разлике у заради и накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2542/17 од 21.03.2018. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2542/17 од 21.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 142/2017 од 11.07.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу плати мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 30.04.2015. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом утврђеној Законом о затезној камати који су ближе одређени у изреци пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање плаћене накнаде трошкова исхране у току рада за период од 01.04.2014. године до 31.12.2014. године плати 25.765,34 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца на износе из става првог изреке плати доприносе за социјално осигурање и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова спора плати 134.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2542/17 од 21.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 142/2017 од 11.07.2017. године у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу за период од 01.02.2015. године закључно са 30.04.2015. године, плати на име мање исплаћене зараде и накнаде зараде укупно 18.903,99 динара са законском затезном каматом на појединачно утврђене износе, у висини и роковима одређеним овим ставом изреке, као и у делу става трећег изреке, којим је обавезан тужени да за период од 01.02.2015. године закључно са 30.04.2015. године, на износе зарада и накнада зараде из овог става уплати за тужиоца доприносе за социјално осигурање надлежним фондовима пензијског и инвалидског осигурања, здравственог осигурања и осигурања за случај незапослености. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Пожеги П1 142/2017 од 11.07.2017. године у преосталим деловима ставова првог и трећег изреке, као и у ставу четвртном изреке, тако што је: 1) одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати мање исплаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године, појединачне износе ближе одређене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки износ; 2) одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца, на износе зарада и накнада зарада из претходног става изреке пресуде плати доприносе за социјално осигурање и то: за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање; 3) обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 92.805,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на неодређено време и уговором о раду распоређен на послове ... са другим степеном стручне спреме. Тужичева зарада за пуно радно време износи 784 бодова, чију вредност утврђује директор. Уговором о раду није одређена вредност бода ни износ основне зараде, а Правилником о раду код туженог од 2005. године посао који тужилац обавља вреднован је коефицијентом 1,12. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке тужени је у утуженом периоду исплату

зараде вршио одређивањем мање цене рада од цене рада коју је требало утврдити у складу са Посебним колективним уговорима за период њиховог важења, као и у периоду када ови уговори нису били на снази од 29.03.2014. године до 22.01.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу плати утужени износ, пошто је утврдио да је висина исплаћених зарада и накнада зараде нижа од износа чија је висина за утужени период утврђена применом ПКУ за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала и ПКУ за делатност путне привреде.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду са правилним закључком да је првостепени суд погрешно применио материјално право, те је одбијен тужбени захтев у делу у којем је тражена исплата разлика зараде за период од 01.04.2014. године закључно са 31.01.2015. године.

Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала био је на снази до 29.03.2014. године, док је Посебни колективни уговор за делатност путне привреде код туженог у примени од 22.01.2015. године, што значи да после 29.03.2014. године до 22.01.2015. године није био у примени ниједан од Посебних колективних уговора којима је регулисано питање начина утврђивања висине цене рада. Правилник о раду код туженог такође не прописује начин утврђивања висине цене рада код туженог. Минимална зарада није уговорена ни уговором о раду, ни општим актом који се у том периоду примењивао код туженог, али је зарада која је исплаћена у овом периоду била виша од минималне зараде прописане чланом 111. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, за наведени период није могла бити примењена одредба члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, који је важио до 29.03.2014. године и којим је било прописано да се основна зарада добија множењем коефицијента посла и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, који се за коефицијент 1 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, а утврђено је да је исплаћена зарада била виша од минималне зараде. Такође се није примењивао ниједан од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произлази да тужиоцу не припада тражена разлика зараде.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић